

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. MV-4058-4/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2015, č. j. 11 A 150/2014 – 51,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jakožto stěžovatel, brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný svým rozhodnutím zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-01761-18/ZR-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal, aby této byl Nejvyšším správním soudem přiznán odkladný účinek dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přitom stěžovatel odůvodnil tvrzením, že napadený rozsudek zasahuje do jeho základních práv - do práva na soukromý život a do práva na ochranu rodiny. Dále uvedl, že právní následky rozsudku, potažmo rozhodnutí žalovaného, pro něj znamenají nenahraditelnou újmu, a to především v jeho výše uvedených základních právech. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

by se přitom nikterak nedotklo žádných práv třetích osob. Stěžovatel též neshledává, že by vyhovění jeho žádosti mohlo být v rozporu s veřejným zájmem. Závěrem konstatuje, že přiznáním odkladného účinku by získal jistotu, že bude moci bez stresu vyčkat na území České republiky do doby, než bude o jeho kasační stížnosti rozhodnuto.

Žalovaný se ke stěžovatelovu návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil tak, že jej nepodporuje, neboť nepovažuje za splněnou podmínku existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Rovněž má za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu nebylo nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho rodinného nebo soukromého života, když tento na území České republiky dlouhodobě nepobýval.

Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. může soud žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizována a doložena konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Zároveň musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

Předně je vhodné podotknout, že stěžovatel žádal o přiznání odkladného účinku (tehdy žaloby) již v řízení před městským soudem. K podpoření oné žádosti přitom uváděl tvrzení obdobná těm, jež prezentuje nyní. Městský soud přitom rozhodl o jeho žádosti tak, že ji usnesením ze dne 24. 10. 2014, č. j. 11 A 150/2014 – 22, zamítl, neboť neshledal naplnění podmínek pro vyhovění. Dané usnesení městský soud odůvodnil tím, že vyhověním žádosti by došlo k popření smyslu odkladného účinku a rovněž i jeho mimořádného charakteru. Stěžovatelovu situaci neshledal být nikterak výjimečnou ve

pokračování

srovnání se situacemi, ve kterých se ocitají cizinci, kteří pozbyli povolení k trvalému pobytu.

Městský soud dále podotknul, že případné uložení správního vyhoštění stěžovateli by bylo třeba považovat za výstup jiného řízení, jehož právní úprava však zajišťuje zkoumání dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K tomu odkázal na náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, dle něhož může do soukromého a rodinného života cizince fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry učiněnými městským soudem při rozhodování o stěžovatelově žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby. Tyto závěry lze v zásadě reflektovat i při nynějším posouzení žádosti o přiznání odkladného účinku.

Stěžovatel při koncipování svých tvrzení stran naplnění podmínek, které jsou vyžadovány ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s. pro vyhovění žádosti o přiznání odkladného účinku, setrval ve zcela obecné rovině, přičemž není zřejmé, jaká konkrétní újma má stěžovateli v souvislosti s výkonem či jinými následky napadeného rozhodnutí vzniknout. Není přitom úkolem Nejvyššího správního soudu, aby konkrétní okolnosti, které by potenciálně mohly přispět k závěru o naplnění daných podmínek, dedukoval z obsahu kasačních námitek, jež mají v obecné rovině vykreslovat důvody pro kasaci napadeného soudního rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že se stěžovateli nepodařilo prokázat naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vyžadovaných ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu